

Børne Blad

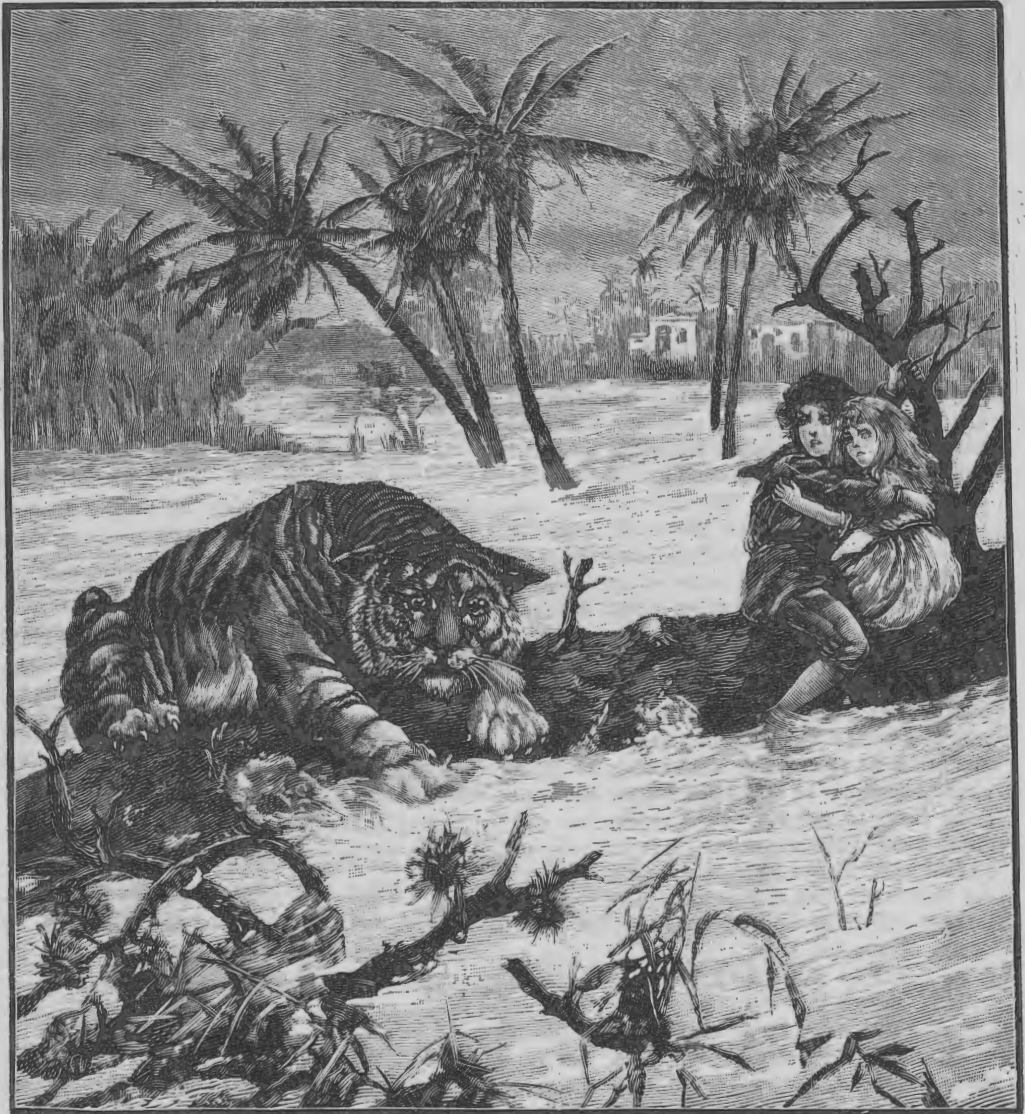

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 49.

6te december 1891.

17de aarg.

En farefuld stiling.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspebitionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende reaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Bibelhistoriske spørgsmål.

(Over det nye testament.)

Svar paa disse spørgsmål vil børnene finde ved at læse sin bibelhistorie (Bogt). Om stebernes beliggenhed, se forrest bag i bogen. Det tal, som staar foran spørgsmaalene, svarer til det stykke i bibelhistorien, hvorover der tales heres.

80 a.

Hvor laa Sidon? Hørte det til Jydeland? Hvem var det, som der kom og raabte til Jesus? Hvorfor kaldes hun en kanaanæisk kvinde? Hvorfor kaldes hun h e d e n s k? Kjendte hun da ikke det mindste til Jesus? Hvoraf kan vi se, at hun havde hørt om ham? Havde hun sør søgt hen til Frelseren? Hvorfor kom hun nu? Hvad kaldte hun Jesus, da hun raabte paa ham? Hvorfor kaldte hun ham „herre“? Svar: Hun kjendte dermed, at han er Herren, himmelens og jordens Gud. Til denne erkjendelse var hun kommen ved rygtet om de gjerninger, som Jesus havde gjort. Hvad mente hun dermed, at hun kaldte ham: „Du Davids søn“? Svar: Dermed vilde hun betegne, at han var den forjættede Messias, som kaldtes med det navn, fordi han skulde komme af Davids slegt. Hvad bad hun Jesus om? Hvad vil det sige, at han skulde forbarne sig over hende? Syntes hun, at hun havde forstjet hjælp? Hvorpaa byggede hun da sit haab om bønghjælp?

Troede den kvinde, at Jesus kunde og vilde hjælpe hende? Hvad havde bragt hende til at tro dette? Vilde Jesus ogsaa hjælpe hende? Hvad svarede han hende? Hørte han ikke, at hun bad ham? Var han alene, eller var der nogen med ham? Hvad gjorde disciplene, da Jesus ikke svarede kvinden? Hvad mente de med disse ord? Hvilket svar gav Jesus dem? Hvad menes med „de fortabte saar af Israels hus“? Var da Jesus bare kommen for jødernes skyld? For hvis skyld sendte Gud sin søn til verden? (Se stykke 61 i bibelhistorien; læs ogsaa Matth. 18, 11; Joh. 1, 29; 1 Joh. 2, 1. 2; 1 Tim. 2, 5. 6). Hvorledes skal vi da forstaa disse Kristi ord, „at han ikke var sendt uden til de fortabte saar af Israels hus“? Svar: Jesus var ganske vist kommen til verden for at igienløse alle mennesker; men han var alligevel kun sendt til jødefolket. Blandt dem alene skulde han vandre omkring og prædike, medens

han var her paa jorden. Evangeliets prædiken til hedningerne overlod han til sine apostle, som efter hans opstandelse skulde gaa ud i al verden og prædike evangelium for al stavingen. Vilde Jesus da med disse ord afslaa kvindens bøn om hjælp? Svar: Nei; men han vilde minde disciplene om, at han, hvis han skulde hjælpe hende, gif udenfor det folk, til hvem han egentlig var sendt. Og dette kunde jo synes som et afslag, hvorvel det ikke i virkeligheden var det.

En førefuld stilling.

(Med billede.)

Kaptein C. Lewitt med familie var bosat i Indien. Han gjorde tjeneste ved en af de derværende engelske troppeafdelinger.

Det sted, hvor han boede, havde en mere end almindelig smuk beliggenhed; straks i nærheden strømede en stor flod, hvis bredder var bebojede med palmetræer og mange af de andre frodige veksler, som sydens lande er saa rige paa. Familien var formuende; men den unge fru Lewitt var ikke lykkelig; grunden dertil var, at hun saa, hvorledes hendes kjære mand mere og mere kom bort ifra Gud. Han lod sig altfor meget paa-virke af sine daarlige kamerater, der var aabenbare gudsfornegtere og haanede dem, der i ensfoldighed troede paa Gud og hans ord. Fru Lewitt var en from sjæl; hun elskede Jesus og søgte at opdrage sine to børn i gudsfrugt. Disse hed Georg og Alice og var rigtig et par snille og takkelige børn, som gjerne bøjede knæ sammen med sin mor, naar hun i det stille hjem opsendte bønner til den himmelske fader.

En aften overraskede kapteinen sin hustru og sine børn, medens de laa paa knæ og bad i barnekameret. Han lyttede taus til moderens ord, medens hun takkede Gud, fordi han havde bevaret dem fra alt ondt i dagens løb, og bad ham om at holde sin sterke haand over dem i den kommende nat. Den gang sagde kapteinen ikke noget; men

siden kom han med bebrejdelser mod hende, fordi hun vilde faa deres børn til at tro paa „en Gud, som visselig ikke var til, og som ikke kunde hjælpe“. Hans kone svarede med taarer i øinene, at hun vidste, at der var en Gud til, og at han bevarede hende og hendes børn.

Nogle dage senere reiste Georg og Alice med en tjener paa besøg til en familie, som boede paa den anden side af floden.

Straks efterat de var komne over, begyndte vandet at stige i floden. Tjeneren vilde derfor, at de ikke skulde vente altfor længe med at vende tilbage, da han frygtede for, at floden kunde komme til at stige over sine bredder, saa det vilde blive umuligt at sætte over den.

Da de atter sad i baaden for at vende hjem, brusede allerede den store flod afsted med en voldsomhed, som fyldte dem med ængstelse; dog havde tjeneren ikke tænkt, at overfarten skulde blive saa vanskelig, som den viste sig at være. Han roede og roede, men var tilsidst ikke længere istand til at hindre den lette baad fra at drive for strømmen. Begge børnene indsaa, hvilken fare de svævede i, og bad til Gud, at han maatte redde dem. Imidlertid havde de nærmet sig den anden bred; men et stykke fra land stødte baaden pludselig mod en fast gjenstand og fik herved en læl, saa vandet fossede ind. Det var en stor træstamme, som de var stødte paa, og børnene sprang straks ned paa den, da de saa, at baaden var gaaet istykker; men til deres forstrækkelse rev baaden sig straks efter løs og drev hurtig med tjeneren ombord nedover strømmen.

Den træstamme, hvorpaa de to smaa befandt sig, havde med sine grene fæstnet sig i marken, saa at den laa ligesom forankret og slød paa vandet. Afstanden til land var ikke stor, men en strid, brusende strøm umuliggjorde endog den ringeste tanke om uden hjælp at kunne komme iland. Der sad altsaa de to smaa, medens strømhvirv-

lerne rasede omkring træstammen, ligesom forbitrede ober, at den havde givet børnene et tilflugtsted.

Da de havde siddet en stund, faar de høre en uhyggelig pusten, som forener sig med lyden af hølgestummet. Hvad var det? Træstammen blev rykket saa voldsomt, at de smaa søfende nær var tumlede overende. De ser sig om. Da stivner næsten blodet i deres aarer af forfærdelse. En stor tiger holdt nemlig paa at krybe op paa træstammen. Ogsaa den søgte redning. Hvilket farligt nabostab! Tænk, om dyret kastede sig over børnene og sled dem istykker med sine forfærdelige klør og skarpe tænder.

Hvis Georg og Alice nu skulde kunne reddes fra den dobbelte dødsfare, maatte hjælpen komme ovenfra, fra deres mors Gud, til hvem de saa ofte havde bedet sammen med hende.

Og hjælp nærmede sig. En store engelske soldater styrkede, saa hurtig de kunde, hen mod børnene og tigreren; det er paa dem, tigreren stirrer saa ufravendt, at den ikke synes at bemærke de forstrækkede børn, der med armene slynge om hinanden sidder blot nogle fod fra den.

Blandt soldaterne var en officer, som gang paa gang fra hjertets dyb raabte til Gud om hjælp og redning. Det er kaptein Lewitt. Han, der mente sig at være en fritænkter, bringes i angsten og nøden til at raabe til himmelen om hjælp.

Endnu er soldaterne ikke saa nær, at de kan styde. O, at blot det rovløstne dyr endnn en stund maatte blive liggende rolig. Det gjælder jo ogsaa at kunne være sikker paa, at ikke et feilskud kunde ramme børnene.

Til sidst knalder en geværsalve. Tigreren udstøder et frygteligt brøl og styrter derpaa død ned i vandet. Nogle soldater vader ud i floden og bærer børnene iland, og med glædestaarer kan faderen trykke dem til sit bryst. Men hin overbømmelse havde lært fritænkteren, kaptein Lewitt, at bede til Gud.

Liber rytter.

Flugtningen i træstammen.

Flygtningen i træstammen.

(Med billede.)

Hen mørk og urolig tid, da haarde forfølgelser rammede den evangeliske kirke i England, og da alle, som ikke vilde bøje sig under pavebældet, truedes med døden, tildrog sig følgende mærkelige hændelse:

En rig godsseier var bleven anklaget for kjetteri, og en afdeling soldater blev udsendt for at gribe ham. En ven, som havde faaet nyhed derom, sendte ham i sidste øieblik en advarsel og raad om snarest mulig at flygte.

Ledsaget af en tro tjener skyndte manden sig gennem en bagport ud af slottet og flygtede ind i en nærliggende skov. I denne fandtes et gammelt egetræ, hvis hule stamme skaffede den forfulgte et udmerket gjemmested. Sammen med sin tjener købte han ind i denne, medens han med barnlig tillid overgav sig til Guds mægtige beskyttelse.

Da han flygtede, havde en tam ugle, som han havde moret sig ved at opføde, og som var ham meget hengiven, fulgt med ud i skoven, siddende paa hans skulder.

Soldaterne var imidlertid naaede frem til slottet og gennemsøgte der hver eneste krog. De kunde ikke finde godsseieren; men var alligevel overbeviste om, at han ikke kunde være langt borte, hvorfor de fra haven begav sig ud i skoven, hvor de begyndte at søge efter ham bag hvert træ og hver busk. Inden kort tid hørte ogsaa den stakkels flygtning lyden af hestetrampen temmelig nær sig. I samme øieblik sløi uglen med udbredte vinger og ligesom pludselig forstyrret i sin ro ud af den hule træstamme. Da ansørerne for troppen saa den, vendte han sig til soldaterne og sagde:

„I det træ kan han ialfald ikke være, siden uglen har kunnet leve i ro der lige til nu, og det vil være overskødigt arbejde at se efter der.“

Dermed fortsatte de sin vei i en anden retning og flygtningen i træet var reddet.

Han fik siden anledning til at undkomme til Schweiz og undgik saaledes at falde i sine grusomme fienders hænder.

(Se „Barn. Tidn.“)

Hans mor.

Aaa, han er bange for, at hans mor skal faa det at vide“, sagde en af en flok gutter, som stod sammen en sommeraften ved udkanten af en by. — „Ja, Johan er bunden til sin mors forslædebaand, det ved vi allesammen!“ raabte en anden. „Og han tør ikke ro ud i en baad paa floden.“ — „Jeg tænker, han er bange for at gjøre sin morøbedrøvet, og han siger, at det vil hun blive, hvis han gaar ud i en baad“, sagde en mindre gut.

Johan, gjenstanden for disse bemærkninger, var en smuk, mandig gut paa omtrent 14 aar. Det vilde have været ham en let sag at faa bugt med nogle af sine unge plageaander, men han vendte sig kun rolig imod den sidst talende og sagde med et bestemt lidet nik med hovedet: „Ja, Georg, du har ret, jeg er bange for at bedrøve min mor.“

„Men hun behøver jo ikke at vide det“, bemærkede en anden gut, „kom med os, John, vi skal ikke fortælle det til nogen.“

„Nei, Thomas!“ svarede gutten bestemt, „jeg lovede mor, at jeg aldrig skulde seile ud paa floden uden at sige hende det, hun siger, strømmen er farligere, end vi tror.“ — „Na snak!“ sagde en stor gut, „du er en kujon, og tør ikke!“

„Kald mig en kujon, hvis du dermed mener, at jeg er bange for at bedrøve min mor; thi det er jeg. Da min far laa for døden, sagde han til mig: Johan, bær omsorg for din mor og skam dig aldrig ved at gjøre, hvad hun siger, eller følge hendes raad. Gjør det, og det vil gaa dig vel.“

Og til trods for kameraternes drillerier, fulgte Johan sin fars raad, og det gik godt fremad for ham.

Lidt efter lidt rykkede han op, saa han fra at have været visergut, tilsidst blev øverste kompagnon i et firma. Da han var omtrent halvt hundrede aar gammel, modtog han en høi offentlig udmærkelse, ved hvilken leilighed hans medborgere gjorde en fest til ære for ham, og udtrykkelig indbød hans mor til at være tilstede.

I en tale, han ved denne leilighed holdt, udtalte han til slutning følgende ord:

„Jeg er stolt over at faa leilighed til at udtale offentlig, at næst Gud skylder jeg min elskede mor al min velsærd.

Hun lærte mig at elske Gud og være tro i min gjerning, og det har været grunden til mit held.“ Derpaa vendte han sig til den smukke, hvidhåarede gamle dame paa 76 aar, som sad ved hans side, og sagde: „Endnu engang takker jeg Gud for min mor.“

Sterkt bifald fulgte denne tale, og før det endnu var forbi, reiste den gamle dame sig op, og udbrød: „Og jeg takker Gud for min søn.“

Disse faa ord gjorde en vidunderlig virkning, og da selskabet skiltes ad, modtog den gamle dame mange lykønskninger. En af opbarterne sagde, da han tog af bordet: „Johan Stou skammede sig aldrig ved at lade folk se, at han elskede sin mor og adlød hende; det har han gjort i hele sit liv.“

„Hvorfors ved du det?“ spurgte den anden opbarter. „Fordi han og jeg var kamerater i vor ungdom.“ Og nu fortalte han, hvorledes Johan som gut, ikke vilde ro ud paa floden før ikke at bedrøve sin mor. Og idet han bar en bunke tallerkener bort, sagde han estertænksumt: „Maaske min skilling havde været anderledes, hvis jeg havde adlydt mine forældre bedre; du ser, jeg er kun bleven en opbarter i et hotel, og Johan Stou staar i spidsen for en stor forretning, og dog var vi som børn ligestillede.“

„Saa er det intet under, at hans mor er saa stolt af ham“, bemærkede den anden, „man siger, at han gjør alt for at forfjønne hendes liv.“

„Ja, det gjorde han allerede som gut“, gjensvarede den første, „han bar vand for hende, hjalp hende at hænge tøj op og søgte at hjælpe hende paa alle maader, som om han havde været en pige. Jeg ønsker ofte, at jeg havde været en bedre søn imod min mor, det var først efter hendes død, at det gik op for mig, hvor meget jeg skyldte hende, og hvor ofte jeg havde voldt hende sorg.“

Ja, der er mange, som maa sige det, men først forsent har erkjendt det.

Et og andet.

En sidste hilsen. Da en udmærket mand, lærer ved et af Englands universiteter, laa paa sit dødsleie, og man spurgte ham, hvad han vilde sende som en formaning eller sidste hilsen til studenterne ved universitetet, svarede han: „Sig dem, at Gud er kjærlighed!“

De smaa sorte negerpiger kan ogsaa tænke. Fru Emilie Lundahl, som holder skole for negerbørn i Afrika, meddeler i et brev følgende:

„I dag efter undervisningen spurgte en af sudanpigerne, om Gud ved, hvem der skal tro, og hvem der ikke skal tro. Aster og Mahelit havde søgt meget i bibelen derom, men ikke fundet noget svar. „Men om det er bestemt forud“, sagde hun, „saa hjælper det jo ikke, hvor meget vi beder; maaske vi er iblandt dem, som ikke skulde tro.“ Det var meget kjært at faa et saadant spørgsmaal, og jeg modtog det med samme begjærighed, som jeg tænker, at vore fattige modtager deres brød. „Gud ved alt, og alle kjender han, og alle vil han frelse, og den, som kommer til ham, taster han ikke ud.“

Den ulydige Karl.

„Kom nu Karl!“ „Ja, men naar jeg nu ikke vil!“ „So vist, vær nu snil gut.“ „Nei — jeg vil ikke med!“

Det var Høbmand Hilmers forkjelede søn, der saaledes svarede sin moder. Hun var svagelig og havde sin store møie med den viltre gut, der altid støiede og altid rev sine klæder itu.

„Hvad er det, Karl ikke vil?“ spurgte en høi, mørk mand, som traadte ind fra sidsværelset. „Jeg vilde saa gjerne have ham med mig til stræbderen; han har ikke andet tøi end det, han gaar i, foruden sine søndagsklæder — han trænger virkelig til en ny klædning,“ svarede fru Hilmer. „Men jeg vilde netop ud at lege med Frits og Georg — maa jeg ikke det, far?“ ivrede Karl. „Kjære Alice, kan du ikke opsætte turen til stræbderen til i morgen,“ bad faderen. Hun gik sukende hen og tog overtoiet af, medens Karl for ud af værelset, glad over sin seier.

Nede i gaarden traf han sine legekamerater; de begyndte at lege krig, og bag efter skjød de med bu. „Nei, det er ikke morsomt, lad os komme til noget andet,“ sagde Karl. „Jeg ved noget,“ mente Frits, der altid var opfindsom, hvad gale streger angik,

„faders baad ligger nebe ved søn — skal vi prøve den?“ „Hurra!“ raabte de andre, og afsted gik det. Baaden kom snart i søn, Karl og Georg roede, Frits spillede kaptain — saa morsomt, at de andre stoggerlo. „Til-lader De, kaptain Frits, at vi stanser, medens jeg fanger min aare?“ spurgte Karl. Kapteinen nikkede, og Karl rakte armene ud efter den tabte aare; men derved kom baaden til at vippe, og Karl, der hældede sig for langt ud, faldt paa hovedet i vandet. Frits blev i sin forstrækkelse raadvild, hvortilmod Georg havde saa megen omtanke, at han rakte sin aare ud, hvilken Karl klamrede sig til. Ved gutternes raab om hjælp, kaldtes et par herrer til i en anden baad. „Nu kan jeg ikke mere,“ skreg Karl og tabte bevidstheden. I det samme blev han greben af et par stærke arme. Da han kom til sig selv igjen, laa han i sin seng, ved siden af hvilken moderen sad med et bekymret ansigt.

Under sygeleiet var der to ting, som mere og mere klarne sig for ham, nemlig: hvor slem han havde været, og — hvor god hans moder var. Dette gjorde ham urolig, indtil han fik talt ud derom til hende. Da kom der fred i hans sind, og det løfte, han gav hende om at blive anderledes herefter og at søge styrke dertil hos Gud, blev han siden tro.

Opløsning paa gaader i nr. 47.

Gaade: Fingrene i en handstik.

Gaadespørgsmaal: 1. Gafelle. 2. Elg. 3.

Ren. 4. Kal.

Billedgaade.

